

Prima instanță: judecătoria Buiucani mun.Chișinău
judecător: O.Cojocar
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
judecători: A.Panov, A.Pahopol, A.Minciuna

Dosarul nr.2ra-62/17

ÎNCHEIERE

25 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Oleg Sternioală, Nicolae Craiu

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Braga Andrei

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Braga Andrei către Ministerul Justiției al Republicii Moldova, intervenient executoriu executorul judecătoresc Bezede Vladimir privind constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești și încasarea prejudiciul material și moral cauzat prin această încălcare

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016 și a hotărîrii judecătorei Buiucani mun.Chișinău din 07 iunie 2016

c o n s t a t ă :

La data de 02 martie 2016, reclamantul Braga Andrei s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, solicitînd constatarea încălcării dreptului la executare în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești, încasarea prejudiciului material în sumă de 24 655 lei și a prejudiciului moral în mărime de 25 000 lei.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin hotărîrea judecătorei Căușeni din 22 februarie 2015 s-a încasat de la Bumbu Natalia în beneficiul său datoria în regres ce rezultă din obligația solidară în mărime de 18 351,56 lei; cheltuielile de judecată suportate de ultimul la plata taxei de stat și asistență juridică în mărime de 910,55 lei.

Sușține că la 19 octombrie 2015, reclamantul a primit titlul executoriu și l-a prezentat spre executare, conform prevederilor Codului de Executare, executorului judecătoresc Vladimir Bezede.

La 19 octombrie 2015, reclamantul a achitat în contul executorului judecătoresc suma de 950 lei pentru serviciile acordate în procesul de executare.

După data de 19 octombrie 2015, adică după achitarea sumei menționate supra, executorul judecătoresc Bezede Vladimir nu a mai întreprins nici o măsură pentru a

executa hotărîrea judecătorească din 22 februarie 2015, ignoră intenționat prevederile Codului de executare, nu răspunde la apelurile telefonice ale reclamantului, încălcându-se astfel dreptul la executare în termen rezonabil și cauzându-i prejudicii materiale și morale, fapt ce l-a determinat pe reclamant să se adreseze în judecată cu cererea respectivă.

Prin hotărîrea judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 07 iunie 2016, acțiunea a fost respinsă.

Instanța de fond a concluzionat că, documentul executoriu a fost pus în executare, însă datoria nu a fost achitată, pe motiv că debitorul nu dispune de bunuri care ar permite executarea hotărîrii judecătorești, circumstanțe care atestă cu certitudine că, organele de executare nu au rămas pasive și au întreprins măsuri în vederea executării documentului executoriu. Totodată, instanța a menționat că, durata procedurii de executare, perioada de 8 luni, nu constituie o încălcare a dreptului creditorului la executare în termen rezonabil, deoarece în interiorul acestui termen executorul judecătorec a întreprins o serie de acțiuni și neexecutarea documentului executoriu nu îi poate fi imputată ca termen.

Mai mult ca atât, a indicat că, documentul executoriu a fost pus în executare, însă datoria nu a fost achitată, pe motiv că debitorul nu dispune de bunuri care ar permite executarea hotărîrii judecătorești, circumstanțe care atestă cu certitudine că, organele de executare nu au rămas pasive și au întreprins măsuri în vederea executării documentului executoriu.

În acest context, fiind stabilite anumite impedimente în vederea executării documentului executoriu și anume lipsa mijloacelor care ar face posibilă executarea, a considerat că este eronată poziția reclamantului precum că, această procedură nu presupune anumită complexitate.

În aceeași ordine de idei a reținut că, responsabilitatea statului pentru executarea unei hotărîri judecătorești pronunțate împotriva unui terț nu se extinde mai departe decât până la implicarea organelor de stat în proceduri de executare, implicare care a fost stabilită în speță (*Grițco M vs Moldova, nr. 15840/02*).

Cât privește durata procedurii de executare a observat că, potrivit constatărilor CEDO în materie de neexecutare perioada 9 și 11 luni nu constituie o încălcare a dreptului la executare în termen rezonabil a hotărîrii judecătorești (*Osoian vs Moldova, nr. 31413/03, Comandări vs Moldova*).

Totodată, raportând complexitatea cauzei la durata procedurii de executare și anume perioada de 8 luni, instanța a menționat că, această perioadă nu constituie o încălcare a dreptului creditorului la executare în termen rezonabil, deoarece în interiorul acestui termen executorul judecătorec a întreprins o serie de acțiuni și neexecutarea documentului executoriu nu îi poate fi imputată ca termen.

Mai invocând că, Curtea reamintește că, potrivit practicii sale, „nerecuperarea unei datorii, din cauză că debitorul nu posedă bunuri, nu poate fi imputată statului pârât, decât și în măsura în care această omisiune este imputabilă autorităților naționale” (*Polăcik vs. Slovacia, § 64*).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, a fost respins apelul declarat de Braga Andrei și menținută hotărârea judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 07 iunie 2016.

Instanța de apel a conchis că conform raportului motivat prezentat de executorul judecătoresc Bezede Vladimir se atestă că, fiind intentată procedura de executare, au fost întreprinse măsuri în vederea concilierii părților, însă încheierea unei tranzacții de împăcare nu a fost posibilă. Debitorul Bumbu Natalia nu dispune de careva bunuri imobile sau mijloace de transport, care ar face posibilă executarea documentului executoriu, considerent din care au fost aplicate mai multe restricții în privința acesteia. Prin urmare, instanța de apel a concluzionat că în prezenta speță, executorul judecătoresc a reacționat imediat la toate cererile creditorului și în acest sens nu îi poate fi imputată tergiversarea executării.

Nefiind de acord cu decizia menționată, la data de 10 noiembrie 2016, Braga Andrei, a declarat recurs, solicitând casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016 și a hotărârii judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 07 iunie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral în sensul invocat.

În motivarea recursului, cu reiterarea motivelor de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei, recurentul a indicat că instanța de judecată nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii, aplicând eronat normele de drept.

Menționează că, din cuprinsul hotărârii judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 07 iunie 2015 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2016, se constată că instanța de fond și cea de apel, la judecarea pricinii civile, a încălcat grav prevederile legislației naționale și recomandările CEDO făcute în cazuri cu situații similare emise împotriva Republicii Moldova. Or, reieșind din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 70 din Codul de executare și prevederile Legii nr. 87, încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, este necesar de a fi stabilit prin următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportamentul părților în procedura de executare, importanța cauzei pentru creditor.

Invocă că procedura de executare a hotărârii judecătorești din 22 februarie 2015, nu prezintă o complexitate, nu este dificilă din punct de vedere factologic sau juridic, deoarece pe dosar participă doar două părți, reclamantul în calitate de creditor și Bumbu Natalia în calitate de debitor. În speță nu este necesar de a efectua acțiuni complexe precum chemarea martorilor și audierea lor, a experților, a specialiștilor, numirea expertizelor și alte acțiuni care ar împiedica executarea documentului în termen rezonabil.

A mai invocat recurentul că dînsul, în calitate de creditor, s-a prezentat la toate chemările executorului judecătoresc, a depus cereri, plângeri, a informat executorul despre toate acțiunile întreprinse și despre toată informația care o posedă, a achitat suma cerută, iar neexecutarea hotărârii se datorează exclusiv comportamentului vădit ilegal, abuziv, al executorului judecătoresc Vladimir Bezede.

Relevă că, procedura de executare menționată supra, pentru reclamant este extrem de importantă întrucît este vorba despre neexecutarea unei hotărâri

judecătorești care îl afectează material, deoarece reclamantul nu poate recupera suma dispusă spre încasare de la debitor în mărime de 19 262 lei.

Conform art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Colegiul reține că la materialele cauzei este anexată copia scrisorii de expediere în adresa părților a copiei deciziei integrale a instanței de apel (f.d.92). Însă, la materialele cauzei nu se regăsesc careva probe ce ar confirma data recepționării de către părți a copiei deciziei. Astfel recursul declarat la data de 10 noiembrie 2016, este depus în termen.

La data de 30 noiembrie 2016, în adresa intimatului Ministerul Justiției al Republicii Moldova, a fost expediat spre cunoștință copia recursului declarat de către Braga Andrei, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs (f.d.103).

Intimatul Ministerul Justiției al Republicii Moldova, nu și-a rezervat dreptul de a depune referința asupra recursului declarat de Braga Andrei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Braga Andrei, este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC RM, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) al articolului menționat, prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că au fost aplicate eronat normele de drept material sau procedural, iar alin. (4) prevede că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art.433 lit.a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC RM.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Braga Andrei, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC, or, recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea actelor judecătorești contestate, ci a formulat critici ce se axează asupra fondului cauzei.

Argumentele invocate în recursul declarat nu au relevanță, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei pentru casarea deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell vs Irlanda, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

În astfel de circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Braga Andrei, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 433 lit. a), 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Braga Andrei, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecătorii

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu